

Kære Mellerup valgmenighed

Som Hugo Vermund har meddelt, har vi gr. coronaforholdene valgt ikke at holde gudstjenester i februar.

I stedet lægger vi en prædiken til søndag 7/2 på hjemmesiden.

Erik S. Overgaard

Søndag seksagesima – (Den 60. dag før Påske)

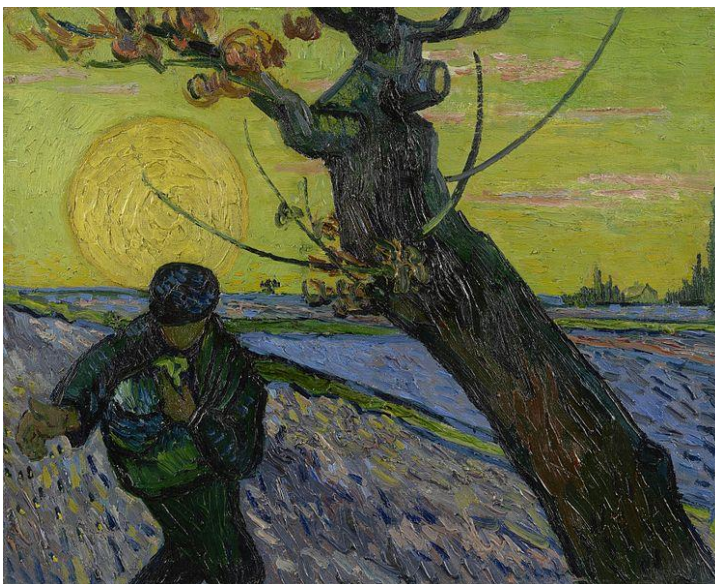
7. februar 2021

Salmer:

DDS 10: Alt, hvad som fuglevinger fik

DDS 154: En bondemand går ud at så

DDS 717: I går var hveden moden

Vincent van Gogh, "Sædemanden", 1888 (32,5 cm x 40,3 cm)

Van Gogh-museet, Holland

**Evangeliet til Seksagesima Søndag, 1. tekstrække, læser vi i
Markusevangeliet 4,1-20: Sædemanden**

[Se teksten i alterbogen bag i salmebogen.](#)

En sædemand skal være optimist. På trods af det, der taler imod hans forehavende, så tror han på det alligevel - han vil tro på det. Også en moderne landmand sår dér, hvor jordbunden er dårlig, for det kunne jo være, at fordelingen af sol og regn netop denne gang vil give i det mindste noget udbytte. Det er den rundhændede og optimistiske sædemand, der er centrum i det, vi hører.

Alligevel er evangelieteksten længere end selve lignelsen, for der følger en forklaring på, hvad lignelsen betyder. Og det er usædvanligt - og ikke så lidt irriterende. Intet er mere irriterende end at skulle have en historie pindet ud. Enten forstår man en historie eller ikke, og hvis man ikke gør, er det bare ærgerligt.

Jesus slutter da også sin fortælling med at sige: "Den, der har ører at høre med, skal høre!"

Men den forklares altså sådan: sædekornet er Guds ord, de forskellige jordbundforhold er vor evne og vilje til at høre.

Vejen er de, der intet hører, det tynde lag på klippegrund er de, der hører Guds ord, men hurtigt glemmer det igen, jorden med tidslerne er de, der lader Guds ord bliver overdøvet af alt det andet i livet, som trækker opmærksomheden andre steder hen: rigdom og bekymringer, mens endelig den gode muld er de, der hører Guds ord og tager imod det og bærer frugt af det, både tredive, tres og hundrede fold.

Den udlægning eller oversættelse af lignelsen gør vores evne og vilje til at høre Guds ord til hovedsagen.

Hvis vi bliver lidt ved evnen og viljen, så er det jo sandt, at lydhørheden overfor Guds ord spænder vidt: fra slet ikke at høre (kornet på vejen, der slet ikke kan slå rod) til den absolutte lydhørhed og trofasthed (kornet i den gode jord, der giver mange fold).

Hvis det er lignelsens mening, at vi skal koncentrere os om jordbundsforholdene og vores lydhørhed, så ligger det lige for at spørge:

Hvilken slags jord er jeg selv, hvilken slags jord er min nabo, hvad med min mor og far, min kone og børn?: - en stenet og afvisende vej,

en mark, der er ved at blive kvalt af tidsler eller måske dyb frugtbar muld?

Spørgsmålet er, om det egentlig kommer os ved, hvad slags jordbund vi selv og de andre er. Hvad skal det tjene til, at vi stikker vores næser i det?

Er det vores kirkegang, vi skal vurdere? Det er i hvert fald noget, der kan måles. Skal vi føre bog over, hvor ofte vi kommer i kirke, sådan som man nogle steder gør med konfirmander? Svaret finder vi i en anden af Jesu lignelser: den om vingårdsejeren, der betalte det samme i løn til alle uanset deres indsats. Det tyder således på, at det ikke er vore evner og præstationer, det drejer sig om, men Guds storsind og nåde.

Optagetheden af hvem, der er de lydhøre, hvem der er god og frugtbar muld, som Guds ord kan slå rod i, den optagethed er betænkelig, fordi den er vildledende.

Den flytter opmærksomheden fra sædemanden til jordbunden, fra hvad Gud gør, til hvad vi kan.

Vi må derfor spørge: kan det virkelig passe, at det er Jesu mening, som evangelisten Markus gengiver. Kan det passe, at Jesus udlægger lignelsen for sine disciple og for os, sådan som Markus fortæller det.

Det har vi lov til at spørge om, ja, det skal vi spørge om, når vi hører noget, som afviger fra det evangelium, vi ellers møder. Evangeliet kender vi fra Det nye Testaments fire forskellige beretninger om Jesus fra Nasaret - forskellige fordi de er fortalt af fire forskellige personer, Mattæus, Markus, Lukas og Johannes.

De forkynder alle Jesus som Guds Søn, men på hver deres måde: Lukas fortæller, at ”det skete i de dage, at der udgik en befaling fra Kejser Augustus”, og så følger fortællingen om Jesu underfulde fødsel i Betlehem. Johannes forkynder, at Jesus er Guds Ord, at Ordet var i begyndelsen, og at Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Markus har slet ikke noget juleevangelium, han begynder sit evangelium med at fortælle om Johannes Døber og om Jesu dåb.

Sådan fortæller de forskelligt, ved forskelligt og mener forskelligt – som f.eks. Markus, der mener, at han er nødt til at forklare os, hvad Jesu lignelse om sædekornet betyder. Markus har

ikke uret i sin påpegning af, at der er stærke og svage i troen. Men enten har Markus eller nogle velmenende folk i oldkirken ikke kunnet stå for fristelsen til at udlægge lignelsen, så det har passet i den nye kristne kirkes kram. Men kirken mener forskelligt til forskellige tider, og derfor udlægges lignelsen om sædemanden forskelligt til forskellige tider.

Dog gælder det til hver en tid, at evangeliet igen og igen slår fast, at troen ikke er en evne eller en vilje, men en nåde, en gave.

Gud sår gavmildt sit ord om syndernes forladelse og det evige liv. Det er, hvad Jesus fortæller i sine lignelser. Han fortalte til toldere og syndere og til sine egne disciple, som viste sig at være tvivlere og fornægtere og forrædere, og han døde forladt af alle.

Vi kan ikke sige andet, end at hans overdådige ord om Guds rige var faldet på den hårdeste klippegrund.

Men det afgørende i Jesu forhold til dem han talte til og færdedes iblandt var, at han ikke interesserede sig det mindste for deres trosmæssige styrke, for han vidste, at den nemmest kan være som vinden blæser.

Derfor spørger vi ikke til den slags, inden hverken dåb eller altergang. For i de to sakramenter hører vi - uden skelen til om vi er faste eller svage i troen - det overdådige ord om ham, som for intet skænker os syndernes forladelse og det evige liv!

Derfor svarer vi:

"Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed." - AMEN